

עת"א 13714/02/15 - סלימאן עוידה נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז

22 אפריל 2015

עת"א 13714-02-15 עוידה(אסיר) נ'
משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת
האסיר ואח'

לפני כב' השופטת ורדה מרוז - סג"נ

סלימאן עוידה (אסיר)

העותר

נגד

המשיבים

1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2. מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העותר: עו"ד טל שחף

ב"כ המשיבים: עו"ד כרמל

העותר הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפני עתירה שעניינה התרת ביקורי התייחדות של העותר עם הגב' עאידי נאהיה, אשר על פי הנטען מוכרים השניים כידועים בציבור, משכך זכאי העותר לביקורי התייחדות. תימוכין לעתירה מבקש העותר למצוא בהסכם ממון שנכרת לכאורה בין השניים בפני נוטריין.
2. על פי הוראות פרק 04.47.00 בפקודת הנציבות שכותרתו "התייחדות וסיוע לפירון אסירים ועצורים" (להלן: "הפקודה") זכאי עצור או אסיר להתייחדות בהתקיים אחד מאלו:

א. אסיר/עצור נשוי - מי שהציג תעודת נישואין המעידה על נישואיו.

ב. אסיר/עצור ידוע בציבור - מי שהגיש לשב"ס תצהיר על הידוע בציבור מאושר על ידי נוטריון.

ג. חברה - מי שביקרה אצל האסיר/עצור בשנתיים האחרונות ברציפות.

העותר סומך כאמור את עתירתו על הסכם ממון שנחתם לכאורה בפני נוטריון.

3. במהלך הדיון התחווירו העובדות הבאות:

א. הסכם הממון לכאורה שנכרת נושא את התאריך 3.9.14. מנגד, האישור הנוטריוני נושא תאריך 13.10.14 וממנו עולה, כי במועד זה התייצבו העותר וזוגתו יחדיו בפני הנוטריון, וחתמו על ההסכם לאחר שזה הוקרא בפניהם, אז אימת הנוטריון את חתימתם. דא עקא, אין עדות לכך שאלו היו פני הדברים. נהפוך הוא, אין עדות לביקור הנוטריון את העותר במתקן המעצר באותו מועד, כמו גם אין עדות לכך שהעותר קיבל חופשה במועד הנטען לשם חתימה על ההסכם. יוצא אפוא כי לא רק שאין התאמה בין המועד המצוין בכותרת שבהסכם לבין מועד חתימתו, אלא שאין תימוכין לכך שהעותר אכן חתם על ההסכם בפני נוטריון, כנטען.

ב. לשאלות בית המשפט השיבה חברתו של העותר, כי הינה כבת 32, גרושה ואם לשלוש בנות, שמתגוררת בחיפה.

ג. ב"כ העותר אישר, כי כתובתו הקבועה של העותר הינה בכפר סאג'ור וכך אף הצהיר העותר עם כניסתו למעצר. כך אף עולה מדברי העותר בשירות המבחן (לצורך עריכת תסקיר מעצר), שם ציין כי הוא מחלק את מגוריו בין בסיס צה"ל, מקום שירותו, בית הוריו ובית זוגתו.

ד. אין בהסכם הממון עדות לכל העובדות דלעיל. הגם שעולה ממנו כי השניים מקיימים לכאורה בית משותף וכי העותר מתחייב לזון את זוגתו ולספק לה בית מגורים ראוי, הרי שעובדות אלו אינן עולות בקנה אחד עם המציאות המתוארת לעיל, לפיה הגב' אעידי מקיימת אורח חיים עצמאי, בדירתה בחיפה, היא ושלוש בנותיה. חזקה על בני הזוג כי אם חוזה הממון היה משקף מציאות של ממש, כי אז לעובדות הללו היה ביטוי בהסכם.

4. איני מוציאה מכלל חשבון, כי השניים מקיימים זוגיות כנה. תימוכין לכך ניתן למצוא בביקוריה של הגב' אעידי את העותר בבית המעצר, וכן מהעובדות כפי שהן עולות מתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של העותר בתאריך 3.8.14, שם צוין על יסוד שיחה עם הגב' אעידי, כי השניים מקיימים מערכת זוגית מזה כשנתיים.

5. עם זאת, אין בעובדות דלעיל כדי להכניס את השניים בגדר ידועים בציבור. נהפוך הוא, ברי כי עד למעצרו קיימו השניים אורח חיים עצמאי, אגב הקשר הזוגי.

6. לפיכך, בשלב זה אין באישור הנוטריוני שהוצג כדי ראיה להיות בני הזוג ידועים בציבור. עם זאת, נחה דעתי כי אין מדובר במצג שווא ולפיכך טוב יעשה אם בעתיד תיבחן האפשרות לאפשר התייחדות לעותר פעם נוספת על ידי שב"ס.

בכפוף לאמור לעיל, העתירה נדחית.

ניתנה והודעה היום ג' אייר תשע"ה, 22/04/2015 במעמד הנוכחים.

**ורדה מרוז, שופטת
סג"נ**